

24.

„[L]ahve jsou vyvařené a připravené, kdyby něco. Stačí je jenom ohřát a dát je těm žroutům.“

Lucie podala tašku plnou pokrývek, hydratačních krémů, pudrů a dalších věcí Francine, sestře z jeslí, které svěřovala Adriena a Julese už počtvrté a která bude fungovat jako chůva, až se maminka za deset dní vrátí do práce.

Francine bylo asi padesát, bydlela v Montrouge, v jednom ze sousedních měst, a znala poručíka Jacquese Levalloise. Byla to spolehlivá a milá žena, která naprosto evidentně znala svou práci a uměla se postarat o novorozence lépe než kdo jiný.

„V kolik si je vyzvednete?“ zeptala se Francine.

Lucie se podívala na hodinky. Bylo půl jedenácté.

„Pravděpodobně tak kolem poledne, ještě přesně nevím, ale dám vám vědět. A vy mi volejte hned, jakmile by nastal nějaký problém. Máte taky číslo na jejich tatínka?“

„Předpokládám, že ho od posledně nezměnil.“

Lucie políbila dvojčata, pohodlně rozvalená vedle sebe v kočárku. Chlapci jí pokaždé věnovali stejný bezzubý úsměv, což Lucii vždycky dostalo. Malá Adrienova vráska vypadala jako druhý úsměv.

„Jsou roztomiloučká, zlatička.“

Podívala se na Francine.

„Dávejte na ně pozor. Pořád.“

„Nebojte se.“

Dveře pavilonu se zavřely. Lucie měla výčitky svědomí, že je takhle opouští, ale zároveň cítila vzrušení. Po tolika měsících, které strávila zavřená doma, se potřebovala nadechnout, projít se venku a žít. A taky nějakou akci.

Došla k autu, nastartovala a vyrazila směrem do tmy, kam ji vedlo pochmurné vyšetřování.

Vyšetřování, s nímž neměla nic společného.

Proti její vůli se démoni vrátili. Ti, kteří ji postrkovali, aby pronásledovala a do něčeho se pustila. Věděla, že Sharkovi i sobě ublíží, protože hledala odpovědi, ale odpovědi na zlo neexistovaly. Zavřeli jednoho vraha a vzápětí se objevil další a ještě desetkrát horší. Bylo to pátrání bez konce, které člověka opotřebovávalo a ničilo. A proti kterému se nedalo bojovat.

Honba, která jí už vzala její dvě holčičky.

Nastavila rádio a opustila dálnici A1 u Senlis. Jela ještě další půlhodinu, nořila se čím dál hlouběji do lesa a pomalu se blížila k prvnímu místu, dešifrovanému v zápisníku a zaměřenému s pomocí GPS. Navigace ji vedla úzkou silnicí, která procházela lesem a končila slepou cestou.

Zaparkovala po straně a dál pokračovala pěšky. V džínsech a ve svetru s dlouhými rukávy se cítila dobře, ačkoliv se zadýchávala a měla vyprahlo v krku, protože se k ní natahovaly nízké větve. Světlo se mezi listovím rozpíjelo. Nevedla tudy žádná cesta. Henbellová pro jistotu ještě v autě zadala do GPS místo, kam mířila. Prošla kolem dvousetmetrového jezera a v tu chvíli jí navigace oznámila, že je na místě.

Vlevo spatřila dřevěný srub a zamířila k němu. Otevřela dveře a za nimi našla jedinou místnost. Byla to určitě někdejší pozorovatelná ptactva, nebo možná stará lovecká chata. Ale příroda se už dávno přihlásila o svá práva.

Podle zápisníku sem vrah přišel čtyřikrát. Například ve 22.40 v březnu roku 2011, tedy už před půldruhým rokem, s dívkou s kódem B-02.03-07.09-12.15-02.05. Proč? Proč šel uprostřed noci tak hluboko do lesa a došel až ke staré a obtížně dostupné chatě, stojící uprostřed ničeho?

Lucie pozorně prozkoumala každý kout a nohama odhrnovala listí. Zborcenou střechou sem pronikla dešťová voda a vegetace tu rostla, kde se jí zachtělo. Lucie se točila dokolečka a nakonec se po deseti minutách rozhodla, že to vzdá. Nebylo tam nic k nalezení. Přinejhorším se sem vrátí policie s detektory a psy. Jestli je tady pohřbené nějaké tělo, najdou ho.

Lucie si z papírku přečetla další souřadnice a vydala se tam. Tentokrát sem únosce zašel třikrát. Navigace jí ukazovala, že se místo nachází asi kilometr a dvě stě metrů daleko, směrem do lesa.

Jakmile tam došla, pocítila další zklamání. Jednalo se o dva velké balvany, menhiry, stojící vedle sebe. Lucie prohledala okolí a prozkoumala i oba balvany, jestli na nich není vyrytý nějaký vzkaz, ale nenašla nic. Začínalo ji to upřímně štvať.

Poslední místo se nalézalo asi dva kilometry daleko, opačným směrem. Nohy vážily snad tunu a začínaly ji bolet. Chyběl jí sport, chůze, všechno...

Nakonec asi po dvou stech metrech narazila na starý plot a bránu. Na rezavé tabulce stál nápis: *SOUKROMÝ POZEMEK. ZÁKAZ VSTUPU*. Lucie kráčela podél plotu a bez velké námahy našla díru, kterou proklouzla dovnitř. Všude kolem se hustě houfovaly vedle sebe stromy. Některé se nakláněly a některé už byly suché. O kus dál stála velká budova s rozbitými okny a neexistujícími dveřmi.

Zcela evidentně už dávno opuštěná.

Lucie k ní vykročila a přitom myslela na autora toho zápisníku. On musel jít taky touhle cestou a možná s sebou vlekl ty ubohé holky, které unesl, oholil jim hlavy a pak je schoval do nějaké skrýše. Představovala si ty nejhorší scénáře a připomněla si ten

ponurý a pomalý hlas, znějící z diktafonu. Žáby s rozřiznutými břichy skalpelem zanechaly v její mysli nesmazatelné otisky. Najednou se přestala cítit dobře. Neměla zbraň, neměla nic, čím by se mohla bránit.

Neexistuje důvod, aby to nedopadlo dobře, pomyslela si. Tohle místo je opuštěné už dávno.

Vešla hlavním vchodem do budovy.

Podlaha byla zaprášená a špinavá, místy zablácená. Ze zdí visely cáry tapet. Lucie vstoupila do velké haly s vysokánským stropem. Naproti sobě měla dvě schodiště zprava i zleva, která se nahore v patře spojovala. Místnosti byly prázdné. Rozbitými okny pronikl dovnitř břečťan a kolonizoval stěny, stejně jako graffiti. Kresby se skládaly z reliéfů a z vyklenutých černých, červených a zelených písmen, která pokrývala každý čtvereční metr zdi.

Lucie vzdychla. Bylo to tam příliš rozsáhlé, příliš zničené a rozežrané časem.

Co doufala, že tady najde? Možná by se tu daly najít nějaké indicie, ale vyžadovalo by to práci několika vyšetřovatelů, kteří by místo proseli hustým sítem na délku i na šířku... Ale nakonec proč? Kolik squaterů se tady mezitím usadilo? Kolik se tady zastavilo zvědavců? Kdyby tu někde bylo nějaké tělo, neoznámili by to už dávno?

Obešla horní patro a potom se zklamaně vrátila do přízemí. Pozorně prozkoumala místnosti, jejich podlahy i zdi. Nechala se tím prokletým zápisníkem úplně pohltit. Uvědomovala si, že dělá pitomost a že se chová jako malé dítě.

Tady, uprostřed nicoty, se cítila hloupě.

Všimla si dalších dveří, které předtím neviděla. Schodiště tentokrát vedlo dolů.

Suterén...

Otevřela se před ní černá díra. Všude vedly trubky a bylo tam několik místností, které následovaly jedna za druhou. Se sevřeným hrdlem došla do obrovské kuchyně s miniaturním okénkem

v úrovni podlahy. Stály tam rozbité trouby, na stěnách byly rozbité kachličky a zrezivělé digestoře. Ze stropu visely háky. Bylo to pochmurné a děsivé. Lucie si v duchu vybavila středověké hrady, v nichž se scházeli bohatí lovci, vyvrhovali a porcovali zvěř a pak tam hodovali.

V tu chvíli její zrak zachytil něco na levé stěně.

Posvítla si tam baterkou a strnula, když spatřila tři kruhy:

Vypadaly stejně jako v zápisníku.

Tady byly namalované obyčejným černým fixem.

Lucie přistoupila blíž a četla:

Přišel jsem, čekal jsem. Dodávka

02.03-07.08-0911-04.19 spěchá.

Najdi C v Řece pro další RDV.

Lucie cítila, jak jí proběhlo zachvění, v hlavě se jí to sepnulo a tmavá místa se osvětlila se strašlivým chladem. Vyfotila si nápis mobilem.

O případu vlastně nic nevěděla a nechala se vést jen intuicí, ale tato slova pochopila naprosto jasně.

Ten, jenž dívky unášel, byl jen zprostředkovatel.

Přicházel na tato místa, aby doručil lidské balíky.

25.

[N]avázat kontakt. Chovat se skoro „sympaticky“...

Bylo to poprvé, co se měl Sharko setkat s Řezníkem Pierrem Foulonem. Musí ho oslovovat křestním jménem a vzbudit v něm dojem, jak je důležitý. Musí se podrobit odpornému rituálu, ale bylo to nezbytné, aby Foulon rozhovor nepřerušil. Ten hajzl miloval světla reflektorů a rád mluvil o svých činech. Proto bude s rozhovorem souhlasit.

Po poradě s kapitánem se Sharko chystal vrátit domů a připravit se na cestu na ostrov Ré, ale než odešel, zastavil se v *open space* a našel tam Robillarda, jak se sklání nad počítačem. Svalnatý poručík měl ruce složené za hlavou a přemýšlel.

„Vypadáš zamyšleně,“ řekl Sharko a oblékal si přitom sako. Robillard stáhl své velké paže, vstal a protáhl se.

„Hrozně mě zaujaly ty vloupačky. Před chvílí jsem se pokusil spojit s kolegou Danielem Loiseauem, jehož jméno se objevuje v protokolech. Bohužel vloni umřel ve službě.“

Sharko se zarazil.

Taková věc vždycky způsobila, že mu na zádech vyskočila husí kůže. stejně jako poprvé, podesáté nebo podvacáté během jeho kariéry. Smrt se mohla objevit kdykoliv, i když ji člověk nejmíň čekal.

Robillard pokračoval: „Jistý Patrick Martel, který pracuje na stejném komisařství v Argenteuil, mi volal asi před půlhodinou. Za každou cenu chtěl vědět, proč se o ty vloupačky zajímám. Působil nervózně, dokonce podrážděně. Tak jsem mu taky pustil chlupek. Řekl jsem mu, že makáme na případu dvanácti nezvěstných holek. Cikánek, z nichž jednu, která byla do těch vloupaček zapletená, jsme našli živou po více než ročním věznění v podzemí. Okamžitě na to zareagoval.“

Robillard se napil vody z plastové lahve.

„Vyprávěl mi o ženě, která ho dnes ráno navštívila. Chtěla vědět víc o Loiseauovi a o těch vloupáních. Nechtěl mi toho moc prozradit, ale ta ženská se mu svěřila, že má sny, ve kterých vidí Romku zavřenou někde v podzemí. Sny, které ji dovedly až k Loiseauovi.“

„Věštecké sny? To je blbost.“

„To jsem si taky říkal. Ale on tvrdil, že souvislosti jsou znepokojující a že mu přijde, že ty ‚vidiny‘ jsou opravdové. Tak asi zajedu do Argenteuil, abych si v tom udělal jasno. Chci si s ním osobně promluvit a dozvědět se, kdo ta žena je a jestli nám má co říct.“

„Dobrý nápad.“

Robillard ukázal na tlustý spis, který Sharko držel v podpaží.

„A jak to jde s tím Foulonem?“

„Toho chlapa zbožňuju. Strávím s ním celou noc.“

„Zeptej se ho, jestli mejdlo ve sprchách fakt tak krásně klouže.“

Sharko se pousmál.

„Kdyby se pro něj sehnul, dost by riskoval.“

Sharko pak sešel tři patra dolů a myslel přitom na rozhovor, který ho čekal. Nicolas Bellanger o něj požádal na zítra dopoledne. Ještě zbývalo získat soudní povolení a souhlas od vedení věznice.

Kráčel přes dvůr ke svému autu, když měl najednou pocit, že má halucinace. Byla to opravdu Lucie, která právě ukazovala strážnému policejní průkaz. Byla sama, bez dvojčat, vlasy měla svázané do ohonu a byla elegantně oblečená.

Rozběhl se k ní s rukama sevřenýma v pěst.

„Lucie?“

Vystrkal ji ze dvora. Teď stáli u Seiny, před vysokými zdmi sídla pařížské soudní policie, mezi zaparkovanými služebními auty. Ze sousedního justičního paláce neustále vycházeli a přicházeli advokáti a policisté.

„Co tady děláš, panebože? Kde jsou Adrien a Jules?“

Vrhla krátký pohled na spis, který Sharko pořád držel v podpaží.

„U chůvy. Musela jsem tě za každou cenu vidět.“

Nedala mu vůbec čas zareagovat a ukázala mu displej mobilního telefonu. Sharko si obrázek prohlédl, všiml si kresby kruhů a zamračil se.

„Kde to je? Kde jsi to vyfotila?“

Lucie se zhluboka nadechla a pak to ze sebe vyklopila: „Na jednom místě v Halattském lese.“

„V Halattském lese? Ale...“

„Poslouchej... Včera v noci jsem prohledala kufr tvého auta. Našla jsem krabici od bot.“ Zvedla ruku, aby mu zabránila reagovat. „Byla jsem opatrná, vzala jsem si rukavice... A poslechla jsem si tu nahrávku, našla zuby v peněžence...“

„Do prdele! Lucie, ty jsi...“

„Nech mě to domluvit! V zápisníku jsem objevila důležité informace. Byly ukryté mezi těmi kruhy. Všiml sis jich?“

Sharko mechanicky zavrtěl hlavou.

„Data a místa schůzek v Halattském lese pro každou z dvanácti dívek!“

Podala mu papír s dvanácti řádky. Sharko si je rychle prohlédl.

„Dnes ráno jsem si vzala auto a do toho lesa zajela,“ pokračovala Lucie. „Jsou tam tři místa, od sebe vzdálená asi dva kilometry. Proč tři rozdílná místa? Protože si myslím, že váš muž je opatrný a nechce z toho udělat rutinu, chce tu situaci ovládat...“

Sharko měl pocit, že se mu to všechno jen zdá. Zaplavil ho hněv, ale zároveň se nemohl ubránit, aby si nevyslechl všechno, co mu

Lucie vypráví. Měla k dispozici jen pár dílků skládačky, a přitom pokročila dál než oni všichni. Zase ho úplně ohromila.

Mluvila rychle, jako kdyby ten případ dopodrobna znala, ačkoliv o něm věděla jen útržky.

„Nevím, jak jste daleko, a z toho případu nic moc nechápu, ale můžu ti říct, že je v tom zapleteno víc lidí. Aspoň tři. Vzkaz na té zdi dokazuje, že ty holky předává jeden člověk – únosce – druhému. V nápisu je také C a slovo Řeka. To je třetí člověk. *Přišel jsem, čekal jsem. Dodávka 02.03-07.08-0911-04.19 spěchá. Najdi C v Řece pro další RDV.*“

Uděla pauzu, protože odjíždělo policejní auto se zapnutou sirénou, a když zvuk dozněl, pokračovala: „Tetování fungovalo jako čarový kód, podle kterého je identifikoval. Ověřila jsem si, s kterou dívkou koresponduje tetování 02.03-07.08-09.11-04 napsané na zdi. Jednalo se o poslední dívku, o tu z 10. srpna 2011. Tu jste našli živou pod tím stromem, že jo?“

Sharko přikývl. Měl otevřená ústa a připadal si jako hypnotizovaný.

„Pak se něco stalo,“ pokračovala Lucie. „Něco, co způsobilo, že únosce nepřišel na smlouvenou schůzku. Něco, co způsobilo, že ta slepá dívka zůstala naživu, ačkoliv měla být pravděpodobně dávno mrtvá.“

Ticho. Pod nimi tekla šedivá Seina, obdivovaná spoustou turistů, pohybujících se po jejích březích. Sharko cítil, jak v něm bublá hněv, ale nebyla to nakonec ta Lucie, kterou tak dobře znal? Houževnatá, bojovná a překvapující tygřice, vedená svými instinkty?

Pohledem sledoval turistický autobus, přejíždějící Pont Neuf.

„Žije, protože on je mrtvý,“ vydechl.

Čím víc na to myslel, tím víc mu to přišlo logické. Například to vysvětlovalo, proč tak náhle zmizel z domu v Saint-Léger... Anebo ty věci schované pod podlahou a obrazy, které si s sebou už nemohl odnést.

Jejich únosce je mrtvý...

Pohledem se vrátil k Lucii. Takhle by se znovu mohla ocitnout v nebezpečí. Ale místo toho, aby ji zavalil výčitkami, snažil se uklidnit. Podobně se bude muset ovládat, až bude sedět tváří v tvář Pierrovi Foulonovi. Nesmí se nechat unést.

„Jak?“ zeptal se pevným hlasem. „Jak jsi to udělala?“

„Nechala jsem prostě jen fungovat hlavu, nic víc. Víš, myslím si, že Styx z obálky – *Z opačné strany Styxu. Ukázal jsi mi cestu* – je důležité místo. V mytologii je to řeka vedoucí do podsvětí. *Najdi C v Řece* podle mě znamená, že únosce měl schůzku s jistým C ve Styxu. Chci pátrat v tomhle směru a taky zjistit, co znamenají ty kruhy. Zkusím zjistit, co o tom najdu na netu.“

Sharko měl místo očí dvě ústí hlavně a Lucie považovala za vhodné se ospravedlnit.

„Přiznej, že ti můžu být užitečná, ne? Dva mozky nejsou zase tak moc, aby zpracovaly miliardy informací. Víím, že mi zbývá ještě pár dní mateřské dovolené, ale už mám strašnou chuť pracovat, Francku. Nemusím být v terénu, můžu zůstat...“

Sharko přiložil prst na rty, aby Lucie zmlkla.

„Teď už dál nechci nic slyšet, ano? Dej mi čas..., abych to všechno strávil. Abych se vyrovnal s faktem, že se mi má skoro žena přehrabuje ve věcech a jezdí na strašně nebezpečná místa, ačkoliv...“

„Nebylo tam nic nebezpečného.“

„... jsem si myslel, že je v bezpečí u nás doma. Že mi skoro žena lhala a podvedla mě.“

Podíval se na hodinky. Náhle měl ve tváři chladný a odměřený výraz.

„Dnes nebudu spát doma.“

„Kam jedeš?“

Sharko zaváhal.

On jí lhát nedokázal, i když toho někdy litoval.

„Do věznice na ostrově Ré... Musím tam večer projít záznamy z hovorny. Budu spát v hotelu. Dnes večer stejně nic víc udělat nemůžu.“

„Záznamy z hovorny se obvykle dají faxovat,“ řekla a hlavou ukázala na spis. „Za kým tam jedeš? Za jakým vězněm?“

„Nech to být, Lucie, ano? Místo toho, abys mi tu kladla otázky, bude lepší, když pojeděš za Julesem a Adrienem a já pak přijedu za tebou. Před odjezdem se zastavím doma, abych dal klukům pusu.“

Lucie přikývla a přitiskla se k němu.

„Promiň, Francku. Ale bylo to silnější než já.“

Sharko vzdychl. Rád by v sobě našel sílu ji odstrčit a zavalit výčtkami, ale nedokázal to.

Kdyby nebyla taková jako teď, nikdy by ji nebyl potkal. Ani by se do ní nezamiloval.

Strčil jí ruku do vlasů.

Prokletý pár.

„Já vím...“